

LZE VESMÍR ZACHRÁNIT PŘED SEBEZNIČENÍM?

ZÁZNAMY NEKONEČNA

S. M. WILSONOVÁ

FRAGMENT

Záznamy nekonečna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Susan Wilsonová
Záznamy nekonečna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ZÁZNAMY NEKONEČNA

S. M. WILSONOVÁ

FRAGMENT

Pro mé tři hrdiny: Kevina, Elliotta a Rhyse Baina

KAPITOLA 1

Ash se naklonila dopředu, i když dobře věděla, že to ničemu nepomůže. Nekonečný vesmír vypadal pořád stejně. Jako by ji jeho široká temnota vtahovala do sebe. Kolem ní se třpytila drobná světýlka. Byly to hvězdy vzdálené miliony světelných let. Za Ash ležela její domovská planeta Astorie. Ale o ní teď neměla čas přemýšlet.

Bylo to tady. Okamžik, na který čekala. Šestnáct let přípravy a studia – i když do učení se na její rodné planetě nikdo moc nehrnul. Šestnáct set uchazečů, z nichž bylo vybráno šest set a z nich šedesát. Usilovali o jedinou pozici. Jedinou pozici na Akademii Vesmírné korporace. To místo bylo její. Neudělá ani jednu chybu, jediný mylný pohyb nohou, rukou nebo jediným vláskem. Tolik jí na tom záleželo.

Před očima se jí vznášel modrý pramínek vlasů. Popadla ho a jednou rukou zastrčila do pilotní helmy. Druhou ruku držela na řídicí páce. V malých letounech, jako byl ten její, byla nulová gravitace – to by bylo plýtvání energií. Silný postroj, který ji poutal k sedadlu, ji tlačil do ramen a do steh. Večer bude mít kůži pěkně rozedřenou.

Čekala, nutila se pomalu dýchat a cvičila se v tom, s čím měla největší potíže – v trpělivosti.

Udržet pozornost nebylo snadné. Mnozí si mysleli, že vesmír je jen černá prázdnota. Ale hluboko ve vesmíru toho bylo k vidění spousta. Když se Ash soustředila, viděla přes čelní sklo nesčetné

množství barev – pruhy růžové a fialové, žluté záblesky a nepravidelně rozházené pramínky stříbrné.

Slunce, kolem kterého obíhalo několik planet, leželo nalevo od ní. Koutkem oka zahlédla tři planety, jak se líně sunou po svých oběžných dráhách. Jako obvykle se zamračila. Astorie byla ve válce s Corinezem už nekonečně dlouho, a dokonce z pouhého pohledu na tu drsnou ledovou planetu se jí naježily chloupky na krku. Bylo by snadné nechat hněv, aby ji zatemnil mysl. Hodně toho ztratila. Všechno kvůli válce, která snad nikdy neměla skončit.

Pět set let. Tak dlouho trvala válka v její planetární soustavě. Proč začala, to si nikdo nepamatoval. Ale na její dopady se zapomenout nedalo. Ash přinesla válka nejdříve smrt její sestřičky, pak matky a nakonec i otce. Válka znamenala vybombardovanou školu v její vesnici, zbořené domy a lidi živořící v sutinách a prachu. Takhle Ash prožívala válku na vlastní kůži.

Nevědomky zakašlala, když si její tělo vybavilo oblaka prachu z posledního výbuchu, který na Astorii zažila. Tam, kde bývala její vesnice, zel nyní obrovský kráter. Celé dny se nemohla zbavit zvonění v uších. Kus letícího šrapnelu jí poranil tvář. Zůstala jí jizva, kterou schovávala za vlasy.

Přinutila se na to nemyslet. Teď na to nebyl čas. Veškerou svou pozornost upřela na tady a teď.

Zelenkává planeta Hakora a okrový Vallus se v dálce třpytily v černočerné tmě. Astorie nedávno uzavřela po náročných jednáních spojení s oběma planetami. Všechny tři planety vyslaly uchazeče o pozici pilota na Akademii Vesmírné korporace. Ale to spojení se mohlo rozpadnout stejně rychle jako padající hvězda.

Akademie Vesmírné korporace byla založena jako výcvikové středisko pro planety, které se spojily v boji proti Corinezi. Kovová,

šedivá koule Akademie visela ve vesmíru jako maličký měsíc. Ochranné síly, které nabízela, byly využívány už od jejího založení, a to nejen proti Corinezi. Občas docházelo k útokům z jiných planetárních soustav. Poslední byl z Resta, které okrádalo a drancovalo ostatní planety.

Ash byla odhodlaná stát se důležitou součástí těchto vojenských obranných sil. Ještě dvě zkoušky a bude hrdě nosit červenou uniformu stíhacího pilota Vesmírné korporace a bránit svou planetu proti všem nepřátelům.

Dnes skládala závěrečnou pilotní zkoušku, zítra ji čeká poslední praktický test. V obou plánovala zazářit.

Praktická zkouška měla prověřit jejich technické dovednosti, vynalézavost a schopnost rozhodovat se pod tlakem. Minulý rok byla jedna mezihvězdná nákladní loď poškozena meteoroidovou bouří. Trup byl provrtaný děrami a části lodi zmizely ve vesmíru. Pilot a posádka museli opravit loď pouze s tím, co zbylo. A moc toho zrovna nebylo. Jejich příběh se často vyprávěl a mnozí je obdivovali, protože všichni nakonec přežili. Ash by klidně vsadila svoje boty, že jejich závěrečná zkouška bude zahrnovat něco takového. Že třeba přivedou všechny kandidáty do místnosti plné různých součástek a řeknou jim, aby vytvořili něco, co jim ve vesmíru zachrání život. Připravovala se tak pečlivě, že po tom skoro toužila.

Uměla logicky přemýšlet. Stavění věcí a jejich rozebírání ji bavilo už jako malou. Krátila si tím noci na Astorii, když venku prudce klesla teplota a všichni byli zalezlí ve svých domovech. Takže jí nezáleželo na tom, jaký úkol dostane – jestli sestavit nový vysílač nebo přistávací zařízení, najít alternativní zdroj pohonu motorů, opravit komunikační systém nebo postavit anténu pro vyslání nouzového signálu nejbližší kosmické lodi – na vše byla připravena.

Nejprve ale musela dokončit tuto zkoušku, což by neměl být žádný problém. Pilotovat uměla skvěle. Stačilo jí trochu strategicky uvažovat a měla by to zvládnout levou zadní.

Ash upírala zrak do tmy a čekala, až začne zkouška - až začne bitva. Tuto část vesmíru vlastnila Akademie Vesmírné korporace, byla ohraničená a sloužila výhradně jako výcvikový prostor. Veškeré útočné letouny byly dálkově řízeny z Akademie. Jediné lodě, ve kterých během zkoušky někdo seděl, byly ty, které pilotovali kadeti. Její čtyři spolužáci Ezra, Trik, Arona a Castille lítali někde kolem. Všichni seděli ve stejných stíhačkách s typickým jasně zeleným logem Vesmírné korporace na boku. Všichni skládali zkoušku najednou a doufali, že ostatní porazí.

Otáčela hlavou ze strany na stranu a prosklený kokpit navrchu letounu jí poskytoval nerušený výhled na prostor kolem. Napravo od ní se objevil drobný světelný bod. Skoro nebyl vidět, ale i tento nepatrný záblesk světla ji tvrdě vrátil do reality. Ash byla připravená. Obrátila svůj letoun a prsty položila na červená spouštěcí tlačítka.

Najednou se před ní zčistajasna objevil černý bojový letoun. Podobně fungovaly červí díry. Na určitých místech jste se ve zlomku vteřiny mohli přemístit na druhý konec vesmíru. Ash zahájila palbu, ani na vteřinu nezaváhala. Mohla se mylit, mohla to být „civilní“ loď. Ale podobnou situaci viděla už mnohokrát, když si procházela zkoušky předchozích kandidátů. A tak věděla, že první loď, která se před ní v závěrečné pilotní zkoušce objeví, bude s největší pravděpodobností „nepřátelský“ letoun.

Tmu prořízl bílý paprsek, který vystřelila. Černý stíhací letoun explodoval tlumeně žlutou září a zmizel. Nebylo nic slyšet, protože vesmírem se zvuk nenesení, ale v hlavě jako by jí ta exploze zaduněla.

Bylo zvláštní, jak si její mozek přidával zvukové efekty tam, kde bylo třeba.

Otočila letoun dokola, srdce jí v hrudi divoce bilo. Měla zpotené dlaně a ruka jí lehce sklouzla z řídicí páky. Zaklela a otřela si dlaň do kalhot tmavé letecké kombinézy. Nemohla si dovolit, aby jí v rozhodujícím momentu ruka sjela z páky a ona udělala chybu. Pilotní zkouška byla jako účast v pečlivě nacvičené choreografii a každý test byl speciálně navržený pro daného studenta tak, aby z něho dostal maximum.

Koutkem oka zachytila pár dalších stíhacích letounů. Zamračila se. Všechny vypadaly stejně. Byly to jednomístné stíhačky se standardní sadou zbraní a dobře známým zeleným logem, a tak nebylo poznat, kdo pilotoval kterou. Netrpělivě se zavrtěla. Představa, že porazí Trika, Aronu, Ezru a Castilla se jí líbila. Chtěla nad nimi vyhrát. Chtěla být tím nejlepším kandidátem na pozici pilota.

Jenže ti čtyři toužili po tomtéž. Všichni byli stejně odhodlaní a stejně nemilosrdní. Dostat se do Akademie Vesmírné korporace pro každého z nich znamenalo obrovskou životní změnu. A příležitost. Příležitost něco dokázat. Příležitost odejít z planet, které všichni podle svých slov milovali, ale na kterých je nečekala žádná budoucnost. Kdyby se piloty nestali, Castille by se musel vrátit do dolů, Trik do vojenské továrny, Ezra na rybářskou loď a Arona do pouštích dun Astorie. Ash nechtěla ani pomyslet na to, že by musela zpátky do své zaprášené vesnice.

Pohled se jí stočil doleva a pak doprava, ve tmě znovu hledala něco neobvyklého. A najednou to tu bylo. Až úplně v pravém koutku jejího oka – přesně v místě, kde měla malou slepou skvrnu.

Když se Ash dívala na nějaký obrázek pouze pravým okem, jeho část zmizela. Kousek sítnice, hned vedle žluté skvrny oka, poškodil

před lety výbuch bomby, kterou shodily corinezské bojové jednotky. Když se dívala oběma očima, té drobné ztráty zraku si skoro nevšimla.

Skoro, ale ne docela. Vesmírná korporace podrobila potenciální kadety důkladné lékařské kontrole, která se Ash zdála až přehnaná. Ale cílem prohlídky bylo objevit podobné fyzické nedostatky. Tato část pilotní zkoušky byla vytvořena speciálně pro Ash a měla otestovat její slabiny.

Škubla řídicí pákou k sobě, natočila čumák letounu nahoru a zahájila palbu. Tentokrát se loď teprve začala zhmotňovat a už se rozpadla na milion kousků. Ash ale předtím stihla zahlédnout rudé logo na bledém trupu lodi – znak bojových letounů Corineze. Moc blízko. Byla moc blízko. V ústech jí vyschlo. Řítily se na ni úlomky kovu a několik z nich probodlo trup její stíhačky.

Dvě kontrolky se oranžově rozsvítily a začaly pípat. Ash se podívala na přístrojovou desku. Trhlina v trupu a únik paliva.

Žaludek se jí sevřel, zavrtěla se a popruhy se jí zaryly ještě hlouběji do kůže. Čelila dvěma nejhorším problémům stíhacího pilota. Ztráta paliva znamenala, že mohla po zbytek života nazdařbůh plout vesmírem. Trhlina v trupu zase mohla vést k roztržení vnějšího pláště letounu nebo k úniku kyslíku – obojí znamenalo smrt. Kdyby to mělo dojít tak daleko, jistě by ji odsud dostali. Zatím žádný pilot během zkoušky Vesmírné korporace nezemřel. Jenže jejím úkolem bylo najít způsob, jak se z té situace dostat bez něčí pomoci.

Olízla si rty a rozhlédla se po planetární soustavě.

Byla to zkouška.

Musela se soustředit. Akademie Vesmírné korporace ji teď bedlivě sledovala a čekala, jak zareaguje na poškození trupu.

Uviděla, jak kolem ní krouží jeden z dalších letounů s jasně zeleným logem Vesmírné korporace. Netušila, co to dělá. Vždyť kolem ní nebylo k vidění nic než vznášející se střepiny po výbuchu.

Pak si toho všimla. Prsty jí přelétly po přístrojové desce, zatímco se snažila zaostřit na zvláštní skvrnku za zničenou stíhačkou. Byla to další skrytá hrozba, která na ni měla zaútočit? Ne. Znovu se zamračila. Byla to nákladní loď. Podobné pomalu plující lodě převážely náklad, pasažéry a občas obojí. Pokud nebyla součástí zkoušky, neměla v této části planetární soustavy za žádných okolností co dělat.

Druhá stíhačka se zastavila. Ash netušila, co tam provádí. Vypadalo to, jako by jen visela ve vesmíru a pozorovala nákladní loď, která měla očividně problémy.

Z Ashina letounu unikaly dva tenké proužky, jeden byl kyslík a druhý palivo. Ale proudy, které syčely z nákladní lodi, byly mnohem větší. Očividně měla vážné potíže. Byla to velká loď, na palubě možná nebyla jen posádka, ale i pasažéři. Tady neměla co pohledávat. Ne v téhle oblasti.

Očekávej neočekávané. Ta věta se jí vkradla do mysli. Jeden z instruktorů ji s potutelným úsměvem zmínil hned první den, kdy nastoupili do Akademie. Určitě chtějí vidět, jak zareaguje na něco neočekávaného. A popravdě řečeno, tohle ji vážně dostalo. Nacvičovala si stovky scénářů, ale žádný z nich se téhle situaci nepodobal.

Možek se jí rozjel na plné obrátky. Možná spojili pilotní i praktickou zkoušku do jedné. Možná měla tu nákladní loď opravit a zachránit ji.

Bolel ji žaludek. Ale co když ta loď vůbec nebyla součástí zkoušky? Co když se tam ocitla náhodou a nikdo z Akademie ji neměl pod kontrolou? Co když byla *skutečná*?

Ne.

Nemohla být. Určitě ne tady. Ne teď.

Přidala rychlost. Letěla k nákladní lodi a po těle cítila mravenčení. V kovovém trupu zela obrovská trhлина. Nákladní lodě mívaly jen slabé ochranné pole. Kolem lodi pableskovalo jemné světlo, což znamenalo, že přeměrovala veškerou energii do štítů, aby vůbec zůstala pohromadě.

Mravenčení sílilo. Zvedla jednu ruku a nevědomky si mnula paži. Je možné, že jsou na palubě opravdoví lidé? Proč by jinak posílali tolik energie k trupu? Z celé té situace byla krajně nervózní.

Mozek jí říkal, že je to všechno jen jako, že je to součást dobře promyšlené zkoušky, která má otestovat její zdravý rozum a schopnost klidně uvažovat. Ale nějaký vnitřní hlas jí zase našeptával, že to tak není a že by měla být na pozoru.

Proletěla kolem druhé stíhačky, která se stále nehnila z místa. Neměla ani tušení, kdo v ní sedí. Možná byl druhý pilot stejně zmatený jako ona a jen předstíral, že není. Na Ashině palubní desce začaly blikat další kontrolky. Musela letoun opravit. Musela věnovat pozornost své lodi, jinak brzy bude zachraňovat někdo ji.

Ale ona to nedokázala. Svědomí jí to nedovolilo. Měla z té situace špatný pocit, ale možná to byly jen nervy. Jenže nemohla jen tak opustit jinou, notně poškozenou loď. Na přístrojové desce zablikala další kontrolka. Oranžová. Zatím ještě neumře. Opravdu nervózní by měla být až ve chvíli, kdy začnou kontrolky svítit červeně. Jenže to by už nemusela vyváznout.

Zapnula vysílačku. Uviděla název lodi na jejím poškozeném boku. „Nákladní lodi Attilo. Jaké máte potíže?“

Do uší ji uhodilo praskání statické elektřiny. Ucukla. Přepnula na jiný kanál a zkusila to znovu:

„Nákladní lodi Attilo, tady pilot Yangová. Udejte svůj stav.

Stále nic.

Otočila se za sebe. Skrz prosklenou stěnu kokpitu uviděla, že druhý letoun přiletěl hned za ni.

„Stíhací letoune, identifikujte se a udejte svůj záměr.“

Z vysílačky se ozvalo něco, co jí připadalo jako odfrknutí. Jako by se jí hlas, který odpověděl, vysmíval. „Asi by ses měla vrátit, Ash. Teče z tebe jako ze starých trubek v Carpesiánské poušti.“

Ezra. Určitě to byl on. I když byli přátelé, Trik by ji jistě při závěrečné zkoušce ignoroval. Castille by zase promluvil jako první. A Arona by si na svém radaru Ash ani nevšimla, tak moc se soustředila na svůj úkol. Ale Ezra? Ten by mohl podobné protivné narážky prodávat.

„Pomůžeš mi, nebo ne?“

„Ne,“ ozvala se stručná odpověď.

„V té lodi jsou možná lidé,“ odsekla.

„I v mém letounu jsou lidé. Jsem tu já,“ namítl.

Slyšela, jak si luská prsty, což ji rozčilovalo ze všeho nejvíc. On si to snad užíval.

Znovu přeprnula kanály a v praskání, které bylo slyšet na kanálu Attily, uslyšela ještě něco. Něco, z čeho ji polilo horko.

„*May day. May day. Štítý selhávají. Žádáme o pomoc...*“

Zbytek volání se ztratil v praskání. Ash ale v pozadí slyšela další hlasy. Odpověděla okamžitě: „Nákladní lodi Attilo, jak vám můžu pomoci?“

Přemýšlela, kolik lidí loď převáží, a snažila se nepropadnout panice. Její letoun byl maličkatý. Co by dělala, kdyby loď požádala o nouzový transport pasažérů?

Ash promluvila dříve, než měla nákladní loď šanci odpovědět.

„Přivážu vás na tažné lano a odtáhnu do nejbližšího vesmírného přístavu.“

„Ne. Na to není čas.“

Neohrabaně se otočila za sebe a zoufale přemýšlela, kolik místa jí zbývalo v jednomístné stíhačce. Nacpala by sem vůbec někoho? Žaludek se jí sevřel, když jí hlavou prolétla děsivá myšlenka. Co když jsou na palubě děti? Dokázala by jich několik za sebe namačkat?

Varovné kontrolky stále pípaly. Jedna z oranžových začala svítit červeně. Ash nevěděla, co dělat dřív.

Dostala vztek. Nacvičila si tisíc různých scénářů. V každém z nich postupovala metodicky, logicky. Během pár vteřin dokázala složitou situaci analyzovat a pak bez váhání jednat.

Ale žádná z těch situací nebyla skutečná.

A v tom byl ten rozdíl. Tahle vypadala opravdově.

Z vysílačky téměř slyšela, jak kapitánovi nákladní lodi tluče srdce. Byla to živá bytost. Praktické zkoušky představovaly teoretické situace. Tohle byla skutečnost. Žádná z cvičných lodí závěrečné zkoušky neměla mít na palubě živé osoby. Jediní lidé v této části vesmíru měli být kadeti.

„Systémy selhávají...“ ozvalo se do praskotu. *„Nemáme... čas...“*

„Kolik lidí je na palubě? Máte technologii pro přemístění? Řídím jednomístný bojový letoun. Nevím, kolik lidí můžu vzít k sobě.“

Nedokázala si vybavit žádný scénář, ve kterém by kadeti museli přemístit jiné osoby do své stíhačky. Strach ji začal svírat. Srdce jí v hrudi divoce bilo.

Ve vysílačce to zapraskalo. Většina slov se ztratila: *„...zahajují přenos...“*

Kousek od jejího obličej se zachvěl vzduch. To, co nákladní loď přenášela k Ash, se začalo zhmotňovat.

Ihned jí bylo jasné, že na člověka je to příliš malé. O vteřinu později se ve vzduchu objevil balíček zamotaný do hnědé látky.

„C... co?“

Černý vesmír rozzářila exploze. Nákladní loď se rozpadla na miliony kousků. Tlaková vlna narazila do jejího letounu a rozhoupala ho ze strany na stranu.

Začala se dusit a kašlat a málem se pozvracela. Její letoun zasáhla sprška trosek lodi a do toho chaosu se ozvalo koktání: „Za... zahajují odtah.“

Když za její ocas připoutal Ezra nouzové tažné lano, letoun se rozklepal a pak sebou škulb dozadu.

Ezra nikdy nekoktal. Evidentně byl stejně otřesený jako ona. Byla to jen zkouška. Nebo alespoň měla být. Tak co se to právě stalo?

Ezra táhl její letoun pryč, ale přesto jí do čumáku narážely trosky nákladní lodi. Ztrápeně svařila obličej. Všechny kontrolky na palubní desce svítily červeně. Palivová nádrž byla prázdná a kyslíková nádrž skoro taky. Natáhla se pro nouzovou kyslíkovou masku pod sedadlem a přitiskla si ji na obličej. Ta jí ale taky dlouho nevydrží. Konečně začala znovu uvažovat jako pilot. Namačkala několik tlačítek a veškerou energii vyslala ke štítům. Její loď musela být značně poškozená. Ezra ji viděl líp než ona. Proč by ji jinak odtahoval?

Balíček, který se kvůli stavu beztlíže volně pohyboval kabinou, jí narazil do spánku. Kvůli šoku z výbuchu na něj dočista zapomněla. Hlas velitele Claye se rozezněl na všech radiových vlnách:

„Kadetko Yangová. Připravte se na nouzové přemístění.“

Cože? Ne.

Realita jí tvrdě zasáhla. Její letoun byl zničený. Její zkouška byla nadobro u konce.

Natáhla ruku a popadla balíček. Balíček, který kapitán Atilly považoval za důležitější než životy lidí na své palubě.

Nic z toho se nikdy nemělo stát.

Přemístění započalo. Svaly jí cukaly a měla pocit, jako by jí po kůži lezlo tisíce brouků. Bezděčně se zprudka nadechla, i když už moc neměla čeho, zavřela oči a modlila se.

KAPITOLA 2

Ash těžce dosedla na tvrdou podlahu. Tělo zůstalo v pozici, v jaké bylo ještě před chvílí v sedadle letounu.

Každá jeho molekula se třásla. Z náhlé změny stavu beztlíže na gravitaci se jí povážlivě zvedl žaludek a ona se začala dávit. Doposud se přemístila pouze jednou a tehdy se zapřísahala, že to bylo naposled. Její tělo sevřela křeč a balíček, který svírala v rukou, jí vyklouzl a dopadl na zem.

Ash nutila plíce, aby znovu začaly dýchat. Měla pocit, že jejím mozku pořád nedochází, co se právě stalo.

Zvedla oči. Byla v šedé místnosti a před ovládacím pultem stály tři postavy v uniformě. Byli to tři velitelé Akademie Vesmírné korporace.

Nadechla se příliš prudce a rozkašlala se. Málokdo měl tu čest vidět tyto tři velitele na vlastní oči. Považovala je spíše za mytické bytosti než opravdové osoby. Za legendy, kterými byli právem.

A teď ta mytická trojice stála přímo před ní.

Velitel Clay k ní před chvílí mluvil skrz komunikátor - nebo to alespoň jako jeho hlas znělo, znala ho totiž z výukových materiálů. Byl to malý, podsaditý muž s pískově žlutými vlasy a pletí, která světlkovala jako pleť všech obyvatelů Hakory. Vypadal znepokojeně a krčil obočí.

„Stáhněte ho,“ řekla velitelka Trinleyová úsečně a její tmavá pleť a nakrátko ostříhané vlasy se zaleskly v jasných světlech pochmurné místnosti. Byla drobnější, než jak si ji Ash představovala, ale její ocelový pohled vyzařoval odhodlání. Této ženě by si nikdo nedovolil odporovat.

Velitel Anand si podrážděně povzdechl. Byl vysoký a štíhlý, husté vlasy mu téměř zakrývaly oči, ale jeho větší uši neschovaly. Pocházel z Vallusu, kde se zvuk nesl tlumeně.

Po chvíli se vedle Ash ozvalo další žuchnutí.

Tentokrát zvedli všichni tři velitelé oči. Ale nikdo z nich se nepodíval na Ash nebo na zhroucenou hromádku čehosi vedle ní. Pohled měli upřený na stěnu za ní.

Ash měla stále žaludek jako na vodě. Vyškrábala se na všechny čtyři a snažila se popadnout dech. Modrý pramínek vlasů jí spadl do očí. Cvaknutím rozepnula řemínek své helmy a nechala ji spadnout na zem. Pak se podívala vedle sebe.

Ezra. Ta hromádku, co spadla vedle ní, byl on.

Oči měl vytřeštěné a vlasy rozčuchané a špinavé. Zakašlal, snažil se popadnout dech a pak se jeho hnědé oči zahleděly do Ashiných.

Tváří se mu mihl podivný výraz. Byl to šok, překvapení, nebo úleva? Pak zasténal a chytil se za hrudník. „Ash, bál jsem se, že jsi...“ Slova se mu zadržela na rtech. Ash si až teď všimla, že mu pod paží vytéká na podlahu tmavá krev.

Přelezla k němu. „Co se ti...?“

Nedořekla to. Mezi spodními žebry mu trčel úlomek kovu. Instinkt jí říkal, že ho má vytáhnout, ale co kdyby jeho zranění ještě zhoršila?

„Potřebujeme pomoc!“ vykřikla.

Kolem se něco zablesklo. Otočila se a podívala nahoru. Zeď, která stála za nimi, tvořila jedna velká obrazovka. A právě tu velitelé pozorovali. Na černém pozadí posetém hvězdami se vynořil trup letounu obklopený hromádkou šedého kovu a s tažným lanem, jehož druhý konec se prázdně třepotal vesmírem. Letoun vypadal, jako by proletěl hromadou vesmírného odpadu, který plul nedaleko, a unikl z něj bílý proužek.

Byl to Ezrův letoun. Určitě to byl on.

Myslel, že je mrtvá. Ten kovový šrot byl totiž to, co zbylo z jejího vlastního letounu.

Na okamžik celá obrazovka zbělela, ale za chvíli se objevil stejný obraz jako předtím – až na to, že poškozená stíhačka na něm tentokrát nebyla. Explodovala stejně jako ta její. Na obrazovce byl vidět jen jeden velký, pokroucený kus kovu. Ash zalapala po dechu, když na vlastní oči uviděla, jakému osudu oba právě unikli.

Ezra zasténal. Otočila k němu hlavu a jejich pohledy se setkaly.

Obě jejich stíhačky byly na maděru.

Její mozek se snažil dát dohromady, co věděla a co právě viděla, a pokoušel se domyslet ten zbytek. Její stíhačku poškodily letící trosky nákladní lodi. Pokud vybuchla, zatímco byla stále připoutaná lanem k Ezrovi, musela pořádně poškodit jeho letoun.

Pokusil se ji zachránit a málem přitom přišel o život.

Prudce zamrkala a vyškrábala se na nohy. Dech se jí zklidnil, srdce ale splašeně bilo dál.

Takhle neměla závěrečná zkouška dopadnout. Pohledem zachytila balíček ležící na zemi u jejích nohou, kterého si nikdo nevšiml. Nic z toho nedávalo smysl.

Na vteřinku ji dokonce napadla otázka, jestli je Ezrova krev skutečná. Možná i on byl součástí složitého plánu, který měl Ash

otestovat. Na zkoušku byla přichystaná dokonale. Připravovala se pečlivě. Ale tohle bylo příliš šílené na to, aby to bylo skutečné.

Od chvíle, kdy požádala o pomoc, se nikdo ani nepohnul. Ezra zasténal, a to ji znovu přinutilo se soustředit. „Pomůže nám někdo?“ zaječela.

Místo odpovědi se otevřely posuvné dveře do přemístovací místnosti a dovnitř vběhli dva zdravotníci v zelených pláštích. Ash vydechla úlevou. Okamžitě Ezrovi píchli injekci a položili ho na nosítka. Hlava mu klesla na stranu. Jeho obyčejně světlé kující pleť měla nyní matný tón.

Po zádech jí znovu přeběhl mráz. Byli soupeři a bojovali o jedinou pozici pilota. Když tehdy uslyšela jeho hlas z vysílačky, naštvála se na něho. Když si z ní utahoval, zlobila se ještě víc. Byla to hloupost.

Ale jak ho nyní viděla v bezvědomí na nosítkách, došlo jí, co všechno pro ni riskoval. Napadla ji hrozná myšlenka. Udělala by pro něj to samé? Riskovala by život, aby odtáhla poničenou loď, která mohla každou chvíli explodovat? Vytlačila tu otázku z hlavy, protože se bála odpovědi.

Dveře se za Ezrou a zdravotníky se syčením zavřely a Ash si uvědomila, jaké je v místnosti ticho. Stiskla rty k sobě, ale pusou nedokázala udržet zavřenou dlouho.

„Bylo to součástí zkoušky?“ Popadla balíček. Ruce se jí třásly. Studený pot jí stékal mezi lopatkami.

Nikdo neodpověděl. Její velitelé si vyměnili pohledy.

Nevěděla, kde se v ní ta kuráž bere. Možná to byl jen adrenalin, jehož hladina jí v těle stoupala a který bojoval s narůstající úzkostí v hrudi. „Bylo to součástí zkoušky?“ zopakovala otázku a vykročila směrem k velitelům.

Tři páry očí se zadívaly na balíček v její rukou. Vztekla ho hodila na ovládací pult, až sebou velitelé trhli.

„Bylo to všechno součástí zkoušky?“ prudce napřáhla ruku k obrazovce. Na ní bylo stále vidět pár kusů Ezrova letounu.

Velitel Clay zavrtěl hlavou. Hlas měl tichý, ale pevný. „Ne.“ Nic dalšího nedodal. Zvedl balíček, ze záhybu látky něco vysunul a údivem povytáhl obočí. Byla to holokarta.

Zamrkal, ale nic neřekl. Balíček položit zpátky na pult a ukázal holokartu svým kolegům. Všichni mlčeli. Ale Ash viděla, jak si velitelka Trinleyová ze všech sil snaží zachovat klidnou tvář a jak jí v koutku oka zatíkalo.

Ash nechápala, proč nic neříkají. V uších jí hučelo a začínala panikařit.

„Ta nákladní loď, ona byla poškozená. Myslela jsem, že jí mám pomoci a že ji mám zkusit opravit. Něco takového se už stalo, ne? Během zkoušky?“

Velitelka Trinleyová na ni přísně pohlédla. Ash jen tak blábolila. Věděla to, ale nemohla si pomoci. Pomalu jí totiž začalo docházet, jaké měla štěstí, že je vůbec naživu.

Navíc nikdy předtím nebyla v téže místnosti jako její velitelé a neznala nikoho, koho by to štěstí potkalo. Posledních šest let svého života snila o tom, že se s nimi konečně setká a udělá na ně dobrý dojem. Byli to lidé, kteří měli v rukou její osud. Což ale znamenalo, že by teď měla držet jazyk za zuby.

Jenže Ash nikdy nedělala to, co se od ní očekávalo.

„Jak je možné, že se nákladní loď dostala do oblasti, kde probíhala zkouška? Myslela jsem, že se nic takového stát nemůže. A proč byla poškozená?“

Velitelka Trinleyová ji sjela pohledem.

Velitel Clay promluvil odměřeným tónem: „Ta nákladní loď proletěla nezmapovanou červí dírou. Netušíme, co ji tak poškodilo.“

Ash zvedla hlavu a podívala se na něj. „Tak proč jste nezahájili okamžitou záchrannou misi? Proč jsem byla jediná, kdo se jí snažil pomoci?“

Velitel Anand odpověděl drsným hlasem: „Nebyl čas. Nestihli jsme zahájit záchrannou misi.“ Napřímil se. „Kadetko Yangová. Tu nákladní loď pusťte z hlavy. Spíše byste se měla zamyslet nad tím, jak jste si počínala během zkoušky.“ Probodnul ji ocelovým pohledem. „Zničila jste svůj stíhací letoun a zapříčinila zničení letounu druhého.“ Zavrtěl nevěřičně hlavou. „Byla jste nadějným kandidátem, ale je zřejmé, že váš pobyt na Akademii byl jen ztrátou času. Ochrana stíhacích letounů a flotily je naším hlavním cílem.“

Přepadla ji zlost. Vyletěla od zkoušky. Vyletěla od zkoušky, na kterou se připravovala několik let. A co víc, zkoušku projela s veškerou pompou. Zničila dvě stíhačky. Takže zbytek života stráví na Astorii a už nikdy nevytáhne paty ze své zaprášené vesnice. Najednou ji polilo horko, ačkoli bylo v místnosti chladno. Ventilací systém každých deset sekund kontroloval teplotu, hladinu kyslíku a vlhkost ve všech místnostech Akademie. To Ash věděla, ale přesto si u krku musela rozepnout leteckou kombinézu.

„Šlo mi o tu nákladní loď. Na palubě byli lidé.“ Nedokázala skrýt chvění v hlase. Pořád ještě nevěděla, kolik lidí přišlo o život. „Jen jsem jim chtěla pomoci.“

Zvedla hlavu a podívala se do třech tváří s nečitelnými výrazy.

„Jednala jsem instinktivně. Přišlo mi to správné.“ Nikdo nic neříkal. V jejich tvářích se nezračila ani špetka soucitu.

Žaludek ji bolel jako nikdy předtím. Viděla, jak jí budoucnost protéká mezi prsty jako jemný písek Carpesiánské pouště.

„Hlaste se na své ubikaci, kadetko Yangová,“ řekl velitel Clay. Naznačil tím, že debata je u konce, ale pohled stále upíral na své kolegy. Věděla, že jí něco tají, nějakou informaci, kterou neměla znát. Napětí se dalo doslova krájet. „Vše, co se týká vaší zkoušky, je přísně tajné.“

Ash se nepohnula a velitelka Trinleyová stiskla tlačítko na ovládacím pultu. Hlas měla vážný a pevný. „Prosím o pozornost, kadeti. Kvůli nepředvídaným okolnostem se zítřejší závěrečná zkouška ruší. Vaše hodnocení bude založeno na vašich dosavadních výsledcích. Za chvíli se prosím dostavte do posluchárny, kde se dozvíte naše rozhodnutí.“

Ash zůstala stát jako opařená. Ještě nikdy se nestalo, aby byly závěrečné zkoušky zrušeny. Na základě čeho se rozhodli? Co před ní tajili? To už věděli, kdo dostane místo pilota, po kterém všichni tak toužili?

Velitelka Trinleyová pohlédla Ash do očí. „Hlaste se na své ubikaci, kadetko Yangová,“ zopakovala.

Ash se podívala na tři vedoucí Akademie a čekala, jestli něco nedodají, jestli neprojeví alespoň špetku soucitu nad tím, čeho byla právě svědkem.

Ale nestalo se nic.

Jen si všimla, že ruka velitelky Trinleyové, kterou právě stáhla z mikrofonu, se lehce třese.

Na pultu stále ležel nedbale zabalený hnědý balíček. Ash musela sebrat zbytek sil, aby se dokázala ovládnout a aby jím vztekle nehodila.

Když se otočila a zamířila ke dveřím, zavadila pohledem o obrazovku, na které nebylo už zhola nic. Tmu narušovala jen bleďá zář vzdáleného Corineze. Během několika minut se trosky tří lodí

roztrousily a pluly v neustávajícím pohybu. Tisíce let budou cestovat vesmírným vakuem. Vypadalo to, jako by se nikdy nic nestalo.

Ale Ash si to pamatovala.

Věděla, co se stalo.

A nikdy na to nezapomene.

KAPITOLA 3

Ash utíkala na ošetřovnu, aby zjistila, jak je na tom Ezra, ale medicci se na ni jen ušklíbli a odmítli ji pustit dovnitř. Byla pouhý kadet a ti byli v hierarchii hodně nízko. Ačkoli byli kvůli zkouškám na Akademii už šestnáct týdnů, na mnohá místa měli omezený přístup.

Spěchala proto do kantýny, kde se kadeti obvykle scházeli. Píchlo ji u srdce, když uviděla Trika, Aronu a Castilla, jak sklesle sedí u světle šedého stolu.

„Jste všichni v pořádku?“ Nervózně se hryzla do rtu. „Jak vám dopadla zkouška?“

Seznámila se s nimi hned první den na Akademii. Všichni měli stejný cíl – dostat se ze svých planet, a to je brzy stmelilo. Válka je zasáhla všechny, přišli v ní o členy rodiny nebo přátele. Všichni byli odvážní a toužili po odplatě. Spojovalo je to a díky tomu se brzy stali přáteli. Ti čtyři byli zároveň jejími největšími soupeři. Nebo alespoň do té doby, než prolítla závěrečnou zkouškou. Další problém byl v tom, že teď se netvářili zrovna nadšeně...

Současně k ní zvedli hlavy. Pohledy, kterými ji provrtali, nevypadaly moc přívětivě. Nevěděla, kolik toho vědí a jestli už zjistili, že je Ezra zraněný. Velitelé jí kladli na srdce, aby nikomu nic neříkala, ale unikly už nějaké novinky jinudy?

Trojice přátel vstala od stolu. Trik se kolem ní prohnal, tvář rudou vzteky. Arona se kolem ní protáhla, aniž by se na ni podívala, a její blond vlasy vlály za jejím pružným tělem. Jen Castille zůstal stát.

„Tak co, Ash? Co jsi provedla?“ zeptal se. Silné svaly měl napjaté a Ash si všimla, že mu cuká koutek úst.

„Jak to myslíš?“

Rozladěně zavrtěl hlavou. „Všechny nás stáhli zpátky, takže jsme zkoušku nemohli dokončit. A protože jsme viděli výbuchy, došlo nám, že s tím máš něco společného ty.“ Protáhl se kolem ní, ale pak se na chvíli zastavil a z jeho hlasu crčel sarkasmus. „Ptáš se, jak dopadla zkouška? No, jak vidíš, všem jsi nám ji zkazila, takže bys to mohla vědět nejlíp sama.“

Dralo jí to srdce. Vesmír byl obrovský, a ačkoli skládali zkoušku současně, tajně doufala, že ti tři ten výbuch neviděli. Očividně viděli. A teď si na ní vylívali zlost. Ale nikdo z nich se nezmínil o Ezrovi. Věděli vůbec, že je zraněný?

Sesula se na prázdnou židli. Byli to jediní lidé, se kterými se dokázala za těch šestnáct týdnů na Akademii spřátelit. Ve všech zkouškách bodovali, takže Ash věděla, že jsou to její největší soupeři. Ale místo toho, aby se sobě navzájem vyhýbali, je to táhlo k sobě. Probírali svoje výsledky a utahovali si jeden z druhého. Byli to rivalové, ale i kamarádi.

Ash nikdy neměla velký okruh přátel. Po smrti své rodiny se stáhla do sebe. Cítila se tak bezpečněji. Když nikoho nemilovala, nemusela se pak trápit nad ničí ztrátou. Ale v Akademii Vesmírné korporace jako by našla novou rodinu. Postupně získávala pocit, že je tu doma. Doufala, že s přáteli zůstane v kontaktu i potom, až to všechno skončí a oni budou znát výsledky. Teď se ale zdálo, že dneškem všechno pokazila, a byla na sebe naštvaná, že ji to tak vzalo.

Do očí se jí draly slzy, ale snažila se nebrečet. Možná to takhle bylo nejlepší. Nikdy nebyla dobrou kamarádkou. Tohle byl jeden z nejhorších dnů jejího života a možná si z něj měla vzít ponaučení.

Rozezněla se siréna, která ohlašovala, že se všichni mají dostavit do hlavní posluchárny. Vstoupila do ní spolu s ostatními kadety. Pořád tajně doufala, že to nakonec nebude tak zlé, jak se obávala. Možná to všechno byla jen noční můra nebo halucinace. Možná se teď probudí a den začne nanovo.

Když hledala volné místo, všimla si v první řadě postavy v šedé kombinéze a s tmavými vlasy.

Ezra.

Sevěl se jí žaludek. V posluchárně bylo moc lidí na to, aby se k němu prodrala, ale i odtud viděla, jak se krotí bolestí. Na ošetřovně ho asi dali rychle do kupy, aby mohl na slavnostní vyhlášení.

Během několika minut se šest set studentů nacpalo na stupňovitě rozmístěná sedadla. Ve vzduchu bylo cítit napětí. Několik studentů po Ash vrhlo závistivé pohledy. Očividně ještě neslyšeli o tom fiasku.

Nervózně se zavrtěla. Chystali se ji velitelé ponížít před zraky všech kadetů, které doteď Ash vždycky porazila?

Pár studentů nespokojeně mumlalo, že je nespravedlivé, že se ruší závěrečná zkouška. Něco takového se stalo poprvé a nikdo nechápal, proč k tomu došlo právě teď. Ash slyšela i pár studentů, kteří si vzrušeně šeptali a zoufale se snažili přijít na to, co se to děje.

Ash by nejradši utekla. Ale zvědavost ji přemohla. Co když jim velitelé chtěli vysvětlit, odkud a proč přiletěla ta nákladní loď?

Už neměla čas o tom dále uvažovat. Dole se otevřely posuvné dveře a na pódium vešli tři velitelé.

Celá posluchárna zalapala po dechu. Většina kadetů viděla velitele na vlastní oči vůbec poprvé. Až do dnešního rána k nim patřila i Ash.

Teď když už dokázala normálně myslet, Ash si uvědomila, jak výjimečná situace to byla. Ti tři řídili celou Akademii. Bojovali už v mnoha vesmírných bitvách. Radili ostatním spojeneckým planetám s bojovou strategií. Neškolili jen piloty, ale i inženýry, vědecké týmy a komunikační týmy. Piloti, kteří absolvovali výcvik na Akademii, byli známí svými leteckými formacemi, které i v těch nejhroznějších bitvách vypadaly jako akrobatická představení.

Byli nejlepší z nejlepších.

A Ash chtěla být jednou z nich.

Ještě ráno to měla na dosah ruky.

A teď byl její sen v troskách.

Jako první promluvila velitelka Trinleyová. Přelétla pohledem šest set kadetů v posluchárně. Byli to lidé, kteří prošli druhým výběrovým kolem. Pouze šedesát z nich se dostalo dál, ale na slavnostní vyhlášení byli pozváni všichni, kteří s Ash začínali.

Ash vyschlo v ústech. Každý věděl, že pilotem se stane pouze jeden z nich. Ale občas se otevřely i jiné pozice. Někteří kadeti byli vybráni do komunikačního týmu. Jiní zase na údržbu satelitů. Z některých se stali technici nebo inženýři. Ale žádná z těchto alternativních cest Ash nelákala.

Tak dlouho se připravovala na dráhu pilota, že o žádnou jinou práci nestála.

Snad posté se snažila spočítat, jak asi dopadli ostatní. Podařilo se Trikovi, Aroně nebo Castillovi zabodovat v závěrečné zkoušce? Excelovali tak, že se stanou piloty, aniž by museli skládat praktickou zkoušku?

Nijak sebevědomě se ale netvářili. Trik neměl svůj samolibý úsměv a Castille křupal prsty, což dělával, když byl nervózní. Arona měla jako obvykle nečitelný výraz. Dokázala se vůbec někdy usmát

nebo zamračit? Tihle tři a Ezra byli jediní, kteří měli šanci se Ash vyrovnat.

Ale pokud se pilotem nestane nikdo z nich... pak kdo?

Ash přelétla pohledem posluchárnu a hledala známé tváře. Leira z Vallusu. Nejspíš byla v první desítce. Oči měla ale sklopené k zemi a v klíně si nervózně mnula ruce. Nebo Rebus z Hakory. Jeho taktické dovednosti byly vynikající, ale reflexy měl celkem pomalé. Ale možná měl štěstí a v předchozí zkoušce uspěl.

„Kadeti. Děkuji, že jste se dnes dostavili. Děkuji za vaše odhodlání a čas, které jste obětovali procesu hodnocení na Akademii Vesmírné korporace. Jsme poctěni, že během každého přijímacího řízení dostaneme tisíce přihlášek. Pouhé přijetí na Akademii je opravdová čest. Měli byste být na sebe hrdí.

Započali jste tento proces nejen proto, abychom vás my hodnotili, ale abyste vy samotní zjistili, co ve vás dříme a čeho dokáže vaše mysl i tělo dosáhnout. Doufám, že na konci této cesty více věříte sobě a svým dovednostem.“

Velitelka Trinleyová se zhluboka nadechla a zadívala se na obličej, ve kterých se zračilo očekávání. Všichni doufali, že už řekne, kdo vyhrál tu první cenu. Místo toho se obrátila k veliteli Anandovi a pokývnutím hlavy ho vybědla, aby na ni navázal.

Ash málem nahlas zaklela. Jak dlouho je ještě budou napínat? Znovu se podívala na Ezru. Ten, jako by to vycítil, se otočil a jejich pohledy se setkaly. Jednu ruku měl zlehka položenou na žebrech. Většina lidí v posluchárně netušila, že je zraněný. Ale ona to věděla.

Zdravotnická centra uměla zázraky. Robot, který tělo prohlédl a operoval, dokázal během pár minut provést zákrok, který před několika staletími trval hodiny. Během těchto operací dostávali pacienti lokální anestezii. Ash se ale zdálo, že ji Ezra odmítl, viděla to

na jeho pohybech a jasném pohledu. Chápala ho. Kdo dostal analgetikum, z toho se na pár hodin stala prázdná loutka s hloupým úsměvem. Ezra chtěl být při smyslech, až jejich sny budou splněny nebo rozšlapány.

Hlavou jí prolétla myšlenka, že by mohla předstírat nějakou akutní nemoc. Možná to nebyl špatný nápad vypadnout z posluchárny a neslyšet zbytek slavnostního vyhlášení.

Velitel Anand ji vytrhl z myšlenek. Jeho hlas nezněl, jeho hlas duněl.

Když jejich předkové zahájili meziplanetární cestování a usadili se na čtyřech planetách této soustavy, začali se vyvíjet různými cestami. Měli rozdílná náboženství a rasy, a to i v rámci jedné planety.

Prastaří Vallusiáni jako první zmapovali drobné rozdíly mezi lidmi na těchto planetách. Hakora byla kamenná planeta se silnější gravitační silou než ostatní tři planety v jejich soustavě. Takže lidé, kteří tam žili delší dobu, byli menší a jejich kosti byly silnější. Na první pohled bylo jasné, že velitel Clay vyrostl na Hakoře. V atmosféře Vallusu bylo oproti ostatním planetám více kyslíku, takže se zvuk nesl pomaleji. Během tisíců let evoluce se obyvatelům Vallusu zvětšily uši a zvykli si mluvit hlasitěji. Zvyk je železná košile a velitel Anand si ji nesvlékl ani na Akademii.

„Kadeti!“ Pár z nich úlekem nadskočilo na sedadlech.

„Děkuji, že jste dnes přišli. A děkuji, že jste se zúčastnili našeho programu. Naše planety společně bojují proti Corinezi a Restu v sousední soustavě. Máme také zprávy o rostoucí aktivitě kolem červích děr mezi naší planetární soustavou a vzdálenou planetou U62.“

Někteří kadeti si vyměnili zneklidněné pohledy. Ash o ničem takovém nevěděla a z výrazů ostatních pochopila, že oni také ne.

Historii planety U62 znali všichni nazpaměť. Už jako malá Ash slýchávala, že se veškerý život zrodil na U62. Pak se ale planeta stala

neobyvatelnou. V té chvíli se lidé vydali červími děrami napříč vesmírem a hledali jiné planety, kde by mohli spokojeně žít. Nikdy ale neslyšela o tom, že by se někdo na U62 vrátil. Bylo to zvláštní. Je možné, že průzkumníci z nějaké vzdálené galaxie narazili náhodou na červí díru, která vedla k U62? A byli to přátelé, nebo nepřátelé?

„Čeká nás nelehká doba, a tak naše flotila musí být silnější než kdy dřív. A z toho důvodu nebudeme tentokrát přijímat pouze jednoho pilota, ale rovnou čtyři.“

Všichni, včetně Ash, zalapali po dechu. Možná měla ještě šanci, ačkoli už ztratila i poslední jiskru naděje. Mohla by se alespoň dostat do první čtyřky?

„Stejně jako v minulých ročnících budeme i nyní vybírat pracovníky na jiné pozice. Vězte, že pokud vás nevybereme dnes, můžeme se vám ozvat někdy v budoucnu. Napětí v naší galaxii roste. Máme silnou flotilu, která je připravená bránit naše planety. Ale pokud se situace zhorší, možná budeme muset narychlo povolát další posily. Nečekají nás lehké časy.“ Anand se odmlčel a nechal svá slova doznít v tichu.

Nadšení, které dosud zaplňovalo posluchárnu, pomalu sláblo. Kadeti se tvářili nervózně a ošivali se na svých židlích.

Na válku ve své soustavě si už zvykli. Ashina planeta Astorie bojovala posledních několik století se všemi planetami této soustavy. Spojenectví se tvořila a rozpadala. Mezi sousedícími planetárními soustavami byly války ještě běžnější. Lodě s uprchlíky ze zničených planet opakovaně přistávaly na Astorii, Vallusu a Hakoře. Lidé bez domovů hledali, kde by se mohli usídlit. Zmrzlá půda Corineze je většinou nezajímala. Napětí sílilo a Ash a ostatní kadeti budou zřejmě už brzy poprvé v životě čelit aktivnímu boji.

Velitel Clay navázal na velitele Ananda: „Kvůli nepředvídaným okolnostem jsme byli nuceni zrušit závěrečnou zkoušku. Jsme si však jisti, že máme dostatek informací, abychom vybrali vhodné kandidáty.“ Zvedl hlavu a pohledem přejel celou posluchárnu. „Všichni víte, že závěrečný pilotní test je vytvořený na míru každému kadetovi. To znamená, že vás chceme testovat ze všech úhlů, zkoušet váš úsudek, reflexy, reakční dobu a schopnost používat zdravý rozum a nutit vás, abyste překonávali své slabiny. Stíhací letouny jsou náš nejcennější majetek...“

Ash sebou trhla. To neznělo dobře. Jako by ta jízlivá poznámka byla adresovaná jí.

„Vybrat můžeme pouze ty piloty, kteří si uvědomují jejich hodnotu.“ Tohle bylo stoprocentně mířeno na ni. Slova velitele Claye jako by se po ní plazila, štípala jí do kůže, až se nakonec vznesla nad její hlavu a vytvořila červenou šipku, která byla namířená přímo na ni. Zdálo se, že kadeti, kteří si jí předtím nevšimli, ji teď pozorovali.

Zatím nikomu neřekla, co se stalo. Ale co Ezra? Prozradil ostatním, že zničila vlastní stíhačku a že byla částečně zodpovědná za zničení té jeho?

Dech se jí zastavil. Ve spáncích jí bušil tep a před očima se dělaly mžítiky.

Sklopila zrak k zemi, zapíchlá pohled na špičky svých fialových bot, zhluboka dýchala a snažila se uklidnit.

Napravo od velitelů se se zasyčením otevřely posuvné dveře. Dovnitř vpochodoval zástup mužů a žen v červených uniformách s bílými prílami v podpaží. Pomalu plnili celé pódium.

Jako by ta rudá řeka neměla konce. Více než dvě stě pilotů nyní stálo v několika řadách. Když Ash uviděla zlaté odlesky na jejich ra-